

се изви високо, една овца разлюлѣ звѣнца си. Кучетата лежаха край овцетѣ. Караманѣ легна на страни, протегна дебелитъ си предни крака, загледа се въ Андрея, но ушитѣ му все се обръщаха назадъ, отгдето идѣше шумътъ на гората. Андрей седна до голѣмия огънь, бутна нѣколко дълги, сухи дървета и се замисли. Нѣкъде въ тая тъмнина спи сега хижата имъ, и майка му току се обръща, току заспива и все него сънува.

Той леко потрепера. Наметна се въ стария кожухъ и се заслуша. Изведнажъ Караманѣ скочи, наостри уши. Отдалече се чуваха тежки, бавни стѣпки, изпращяваше сухъ клонъ, а стѣпките се чуваха все по-ясно.

— Мечката! — помисли Андрей.

Караманѣ почна да скимти, да се върти неспокойно. Андрей донесе нѣколко дълги, сухи дървета, дебели като ржката му. Единия край намаза съ смола и катранъ така, че се залепваха добре за всичко, другия пѣхна въ огнището. Въ тая минута гората се разлюля отъ страхотния ревъ на стрѣвницата, доловетѣ проецаха. Андрей потръпна. Кучетата почнаха изплашено да лаятъ, скимтѣха и се свиваха съ подгнати опашки край плета на кошарата. Звѣнецътъ на овцата тревожно прѣсна своя звѣнь, космитѣ по врата и гърба на Караманѣ настрѣхнаха. Но той не скимтѣше отъ страхъ, не свирунтавата си опашка надолу.

Изведнажъ ревътъ на мечката се разнесе пакъ, страховитъ, зловещъ, и на Андрея се стори, че потрепера земята, залюлѣ се кошарата. Той стоеше на едно мѣсто до огнището, втренчилъ очи въ посока на дивия ревъ. Тамъ, на близката малка поляна, огрѣвана отъ златния блѣсъкъ на месечината,